

Priesterības spēks Prezidents Boids K. Pekers Divpadsmit apustuļu kворuma prezidents

Priesterībai nav spēka, kas tai jābūt, un tā nebūs, līdz priesterības spēks būs cieši nostiprinājies ģimenēs, kā tam ir jābūt.

Es uzrunāju tēvus un ģimenes visā Baznīcā.

Pirms daudziem gadiem mēs aizsākām korelāciju prezidenta Harolda B. Lī vadībā. Tajā laikā prezidents Tomass S. Monsons teica: „Šodien mēs izvietojamies nometnē pret vislielāko grēku, netikumu un ļaunuma dažādību, kas jebkad pulcējies mūsu acu priekšā. ... Kaujas plāns, kā mums jācīnās, lai glābtu cilvēku dvēseles, nav mūsu pašu. Tas [tīcis dots] caur iedvesmu un atklāsmi no Tā Kunga.”¹

Šo korelācijas gadu laikā tika mainīta visa Baznīcas darba struktūra. Tika pārkārtota visa mācību programma. Tika no jauna definēti organizāciju mērķi un to saistības citai ar citu. Šīs pārkārtošanas un korelācijas atslēgvārds gadu laikā bija *priesterība*.

Prezidents Monsons runāja arī par Gideonu, varoni Vecajā Derībā. Gideons tika izraudzīts vadīt Israēla karapulkus, ko veidoja tūkstošiem stipru vīru. Taču no viņiem visiem viņš izvēlējās tikai 300 vīrus.

Gideonam bija interesants veids, kā izvēlēties savus jauniesaucamos. Kad vīri dzēra ūdeni, vairums to dzēra, nometušies ceļos. Tos viņš neizvēlējās. Daži dzēra ūdeni no savām plaukstām, tā saglabājot pilnīgu modrību. Viņš izvēlējās pēdējos.²

Mēs dzīvojam laikā, kur „dzirdams par kariem, karu daudzinašanu un zemestrīcēm dažādās vietās.”³ Kā pravietots, „visa zeme [ir] satraukta”⁴ un „Sātans ir visapkārt zemē.”⁵ Viņš tiecas iznīcināt visu, kas ir labs un taisnīgs.⁶ Viņš ir Lucifers, kurš tika padzīts no Tēva klātbūtnes.⁷ Neskatoties uz to visu, mums ir ļoti pozitīvas sajūtas par to, kas būs nākotnē.

Gideona nelielie spēki guva panākumus, jo, kā pierakstā teikts: „Tie palika stāvēt, ikviens savā vietā.”⁸

Šī „laiku pilnības atklāšana”⁹ sākās ar Tēva un Dēla parādīšanos zēnam Džozefam Smitam.¹⁰ Pēc tam eņģelis Moronijs parādīja Džozefam, kur noglabātas plāksnes, kas satur Mormona Grāmatu.¹¹ Džozefam tika dots spēks tās pārtulkot.¹²

Tulkošanas gaitā Džozefs un Oliveris Kauderijs izlasīja par kristīšanu. Viņi lūdza, lai zinātu, kas jādara.¹³ Tad viņiem parādījās eņģelim līdzīgs vēstnesis, Jānis Kristītājs. Viņš piešķīra viņiem Ārona priesterību, „kas tur eņģeļu kalpošanas un grēku nožēlošanas evaņģēlija, un kristīšanas ar iegremdēšanu grēku piedošanai atslēgas.”¹⁴

Pēc tam parādījās apustuļi Pēteris, Jēkabs un Jānis, kuri bija tuvākie Tam Kungam Viņa kalpošanas laikā, un piešķīra Džozefam un Oliveram augstāko priesterību,¹⁵ jeb „[Svēto priesterību] pēc Dieva Dēla kārtas.”¹⁶ Priesterībai, kā norādīts Rakstos, bija jātiek nosaukta Melhisedeka vārdā, kurš bija augstais priesteris, kuram Ābrahāms maksāja desmito tiesu.¹⁷

Tad tās kļuva par viņu pilnvarām. Ar priesterības atslēgām viņiem bija piekļuve visiem Debesu spēkiem. Viņiem tika pavēlēts mācīt evaņģēliju visām tautām.¹⁸

Nekad nav bijis viegli dzīvot pēc Jēzus Kristus evaņģēlija. Tas nebija viegli laikā,

kad Viņš dzīvoja, un tas nebija viegli Baznīcas agrīnajās dienās. Agrīnie svētie tika pakļauti neapraķstāmām ciešanām un pretestībai.

Pagājis vairāk nekā 180 gadu, kopš tika atjaunota priesterība. Tagad mūsu skaitā ir gandrīz 14 miljoni Baznīcas locekļu. Tomēr mēs esam neliela daļiņa, salīdzinot ar miljardiem cilvēku uz Zemes. Taču mēs esam tie, kas mēs esam, un mēs zinām to, ko mēs zinām, un mums ir jādomā uz priekšu un jāsludina evaņģēlijs.

Mormona Grāmatā ir skaidri teikts, ka mēs nekad nedominēsim skaita ziņā. Taču mums ir priesterības spēks.¹⁹

Pravietis Nefijs rakstīja: „Un notika, ka es redzēju Dieva Jēra Baznīcu, un tās skaits bija neliels ...; tomēr es redzēju, ka Jēra Baznīca, kas bija Dieva svētie, arī bija uz visas zemes virsas; un tās vara uz zemes virsas bija neliela.”²⁰

Prezidents Džozefs Fildings Smits teica: „Lai arī var teikt, ... ka mēs esam tikai saujiņa, salīdzinot ar ... pasauli, tomēr mūs var salīdzināt ar raugu, par ko runāja Glābējs, kas galu galā sarauzēs [vai pacels] visu pasauli.”²¹

Mēs varam ietekmēt un paredzētājā laikā noteikti ietekmēsim visu cilvēci. Būs zināms, kas mēs esam un kāpēc mēs esam. Varētu likties, ka tas ir bezcerīgi, tas ir ārkārtīgi grūti, taču tas ir ne vien iespējams, bet pilnīgi droši, ka mēs uzvarēsim cīņā pret Sātānu.

Pirms dažiem gadiem es runāju par tēmu „Kas jāzina katram elderam: priesterības vadības principu ābece.” Vēlāk, kad šo runu gatavoja publicēšanai, es izmainīju nosaukumu: „Kas jāzina katram elderam — un arī katrai mātai.”²²

Es ietvēru mātas, jo katram ir ļoti svarīgi saprast, kas tiek sagaidīts no brāļiem. Ja mēs negūstam uzmanību no mātēm, meitām un māsām, kurām ir ietekme uz saviem vīriem, tēviem, dēliem un brāļiem, mēs nevaram progresēt. Priesterība zaudēs lielu spēku, ja mātas tiks atstātas novārtā.

Priesterība ir pilnvaras un spēks, ko Dievs ir dāvājis cilvēkiem uz Zemes, lai viņi rīkotos Viņa Vārdā.²³ Kad priesterības pilnvaras tiek pielietotas pareizi, priesterības nesēji dara to, ko Viņš darītu, ja atrastos šeit.

Priesterības *pilnvaras* mums ir ļoti labi izplatītas. Priesterības pilnvaras mums ir pieejamas gandrīz visur. Mums ir elderu un augsto priesteru kvorumi visā pasaulē. Taču priesterības *pilnvaru* izplatība, manuprāt, ir apsteigusi priesterības *spēka* izplatību. Priesterībai nav spēka, kas tai jābūt, un tā nebūs, līdz priesterības spēks būs cieši nostiprinājies ģimenēs, kā tam ir jābūt.

Prezidents Harolds B. Lī paziņoja: „Man tas liekas skaidrs, ka Baznīcai *nav izvēles* — un nekad nav bijis — kā vien darīt vairāk, lai palīdzētu *ģimenei* piepildīt tās dievišķo misiju, ne tikai tāpēc, ka tā ir Debesu kārtība, bet arī tāpēc, ka tā ir *vispraktiskākā* palīdzība, ko mēs varam sniegt savai jaunatnei — palīdzēt uzlabot dzīves kvalitāti Pēdējo dienu svēto mājās. Lai cik nozīmīgas ir mūsu daudzās programmas un organizāciju pūles, tās *nedrīkst* aizstāt mājas — tām ir *jāatbalsta* mājas.”²⁴

Prezidents Džozefs F. Smits ir teicis par priesterības nozīmīgumu mājās: „Mājās vislielākā autoritāte vienmēr gulstas uz tēvu, un visās mājās un ģimenes lietās nav lielākas autoritātes. Lai ilustrētu šo principu, iespējams, ka pietiks ar maza gadījuma aprakstu. Dažkārt gadās, ka elderi tiek aicināti iesvaiddīt slimus ģimenes locekļus. Šo elderu vidū var būt staba prezidenti, apustuļi, pat Baznīcas Augstākā Prezidija locekļi. Šajos gadījumos tēvam nepieklājas stāvēt malā un gaidīt, lai elderi vada šī svarīgā priekšraksta izpildīšanu. Tēvs atrodas tur. Viņa tiesības un pienākums ir vadīt. Viņam ir jāizvēlas, kurš iesvaiddīs ar eļļu un kurš noskaitīs lūgšanu, un viņam nav jādomā, ka tādēļ, ka klāt ir Baznīcas pilnvarotie pārstāvji, viņam nebūtu tiesību vadīt šīs svētības došanu savās mājās. (Ja tēva nav mājās, māte var palūgt, lai vada klātesošais prezidējošais

pilnvarotais.) Tēvs vada pie galda, viņš vada lūgšanas un sniedz vispārējus norādījumus par viņa ģimenes dzīvi, lai kas arī būtu klāt.”²⁵

Vjetnamas kara laikā mēs noturējām vairākas īpašas sanāksmes Baznīcas locekļiem, kuri bija iesaukti karadienestā. Pēc tādas sanāksmes Čikāgā es stāvēju blakus prezidentam Haroldam B. Lī, kad kāds jauks, jauns Pēdējo dienu svētais teica prezidentam Lī, ka ir atvaļinājumā, lai pabūtu mājās, un pēc tam viņam ir jādodas uz Vjetnamu. Viņš lūdza prezidentam Lī dot viņam svētību.

Man par lielu pārsteigumu, prezidents Lī teica: „Tavam tēvam ir jādod tev svētību.”

Būdams ļoti vīlies, zēns teica: „Mans tēvs nezina, kā dot svētību.”

Prezidents Lī atbildēja: „Dodies mājā, manu zēn, un pasaki savam tēvam, ka tu dosies karā un vēlies no viņa saņemt tēva svētību. Ja viņš nezina, kā to dot, pasaki viņam, ka tu sēdēsi uz krēsla. Viņš var stāvēt aiz tevis un uzlikt savas rokas uz tavas galvas, un teikt visu, kas nāk prātā.”

Šis jaunais kareivis bēdīgs devās projām.

Aptuveni pēc diviem gadiem es atkal viņu satiku. Es neatceros, kur tas bija. Viņš man atgādināja par šo pieredzi un teica: „Es izdarīju, kā man teica. Es paskaidroju savam tēvam, ka es sēdēšu uz krēsla un ka viņam vajadzētu uzlikt savas rokas uz manas galvas. Priesterības spēks piepildīja mūs abus. Tas bija spēks un aizsardzība tajos bīstamajos kaujas mēnešos.”

Kādā citā reizē es biju attālā pilsētā. Pēc konferences mēs ordinējām un iesvētījām vadītājus. Kad mēs beidzām, staba prezidents jautāja: „Vai mēs varam ordinēt kādu jaunu vīrieti par elderu, jo viņam jādodas misijā?” Atbilde, protams, bija: „Jā.”

Kad jaunais vīrietis iznāca priekšā, viņš pamāja trim brāļiem, lai viņi nāktu līdzī un piedalītos ordinēšanā.

Es ievēroju pēdējā rindā šī zēna kopiju, un es vaicāju: „Vai tas ir tavš tēvs?”

Jaunais vīrietis teica: „Jā.”

Es teicu: „Tavs tēvs ordinēs tevi.”

Viņš iebilda: „Bet es jau palūdzu kādu citu brāli mani ordinēt.”

Un es teicu: „Jaunais cilvēks, tavš tēvs tevi ordinēs, un kādu dienu tu būsi pateicīgs Tam Kungam par šo dienu.”

Tad priekšā iznāca viņa tēvs.

Par laimi, viņš bija elders. Ja viņš nebūtu bijis, viņš drīz par tādu kļūtu! Karadienestā to dēvē par „amata piešķiršanu kaujas laukā”. Dažkārt tas tiek darīts arī Baznīcā.

Šis tēvs nezina, kā ordinēt savu dēlu. Es apliku savu roku ap viņu un apmācīju viņu priekšraksta laikā. Kad viņš bija beidzis, jaunais vīrietis bija elders. Tad notika kaut kas brīnišķīgs. Būdami pilnīgi mainījušies, tēvs un dēls apskāvās. Bija skaidrs, ka tas nebija noticis nekad iepriekš.

Tēvs ar asarām acīs teica: „Es neesmu ordinējis savus citus zēnus.”

Padomājiet, cik daudz tika paveikts, nekā ja viņu būtu ordinējis kāds cits, pat ja tas būtu apustulis.

Lai arī priesterība patlaban ir visā pasaulē, mēs aicinām katru elderu un augsto priesteri, katru priesterības nesēju stāvēt līdzīgi Gideona mazajam, taču spēcīgajam 300 vīru spēkam, *savās vietās*. Tagad mums ir jāatmodina katrā elderā un augstajā priesterī, katrā kvorumā un grupā, un katrā tēvā, kā arī viņa mājās Visuvarenā priesterības spēks.

Tas Kungs teica, ka „pasaules vājie nāks un nogāzīs varenos un stipros.”²⁶

Pravietis Nefijs vēl teica par „Dieva Jēra spēku, ka tas nolaidās uz Jēra Baznīcas svētajiem un uz Tā Kunga derības ļaudīm, kas bija izkaisīti pa visu zemes virsu;” un

teica, ka „viņi bija bruņoti ar taisnību un ar Dieva spēku lielā slavā.”²⁷

Mums ir nepieciešams ikviens. Nogurušie vai sagurušie, un slinkie, un pat tie, kuri ir nopiesti vainas apziņā, ir jāatjauno caur grēku nožēlošanu un piedošanu. Pārāk daudzi no mūsu priesterības brāļiem dzīvo neatbilstoši savām privilēģijām un tam, ko sagaida Tas Kungs.

Mums ir jānododas uz priekšu ar pārliecību par priesterības dievišķo spēku. Tas ir spēka un iedrošinājuma avots — zināt, kas mēs esam un kas mums ir, un kas mums ir jā dara Visuvarenā Dieva darbā.

Tas Kungs ir teicis: „Es, Tas Kungs, esmu saistīts, kad jūs darāt, ko Es saku, bet kad jūs nedarāt, ko Es saku, jums nav solījuma.”²⁸

Mājas, kurās nav priesterības, ir jāpārtrauc un tām jākalpo priesterības kvorumiem. Šādā veidā neviena no Baznīcas ģimenēm nepalik bez svētības.

Pirms vairākiem gadiem kāda ģimene bija pulcējusies ap vecas, mazas dāņu sievietes gultu. Viņu starpā bija viņas nepaklausīgais dēls pusmūža vecumā. Vairākus pēdējos gadus viņš bija dzīvojis mājās.

Ar asarām acīs viņš lūdzās: „Mammu, tev ir jādzīvo. Mammu, tu nedrīksti mirt.” Viņš teica: „Mammu, tu nedrīksti aiziet. Es neļaušu tev aiziet.”

Mazā māte paskatījās augšup uz savu dēlu un savā lauzītajā dāņu akcentā teica: „But ver is yo powah?” — Kur ir tavs spēks?

Pāvils teica: „[Mēs esam uzcelti] uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus.

Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam.

Un Viņā arī jūs līdzti tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā.”²⁹

Par to, ka Tā Kunga darbs gūs sekmes, nav šaubu. Tas, ka mums jāapvieno visas mūsu pūles un jābūt vienotiem, ir jau noteikts.

Priesterības pilnvaras ir ar mums. Pēc visa tā, ko mēs esam savstarpēji saskaņojuši un organizējuši, tagad tā ir mūsu atbildība aktivizēt priesterības spēku Baznīcā. Priesterības pilnvaras tiek dotas ordinēšanas brīdī; priesterības spēks tiek dots, uzticīgi un paklausīgi dzīvojot, godājot derības. Tas pieaug, izmantojot un pielietojot priesterību taisnīgumā.

Tagad, tēvi, es vēlos jums atgādināt par jūsu aicinājuma svēto dabu. Jums ir dots priesterības spēks tieši no Tā Kunga, lai aizsargātu jūsu mājas. Būs reizes, ka viss, kas stāvēs kā vairogs starp jūsu ģimeni un pretinieka ļaunumu, būs šis spēks. Jūs saņemsit vadību no Tā Kunga ar Svētā Gara dāvanas starpniecību.

Pretinieks aktīvi nerada nekārtības mūsu baznīcas sanāksmēs, iespējams, ka tikai šad un tad. Lielākoties bez lieliem traucējumiem mēs varam brīvi pulcēties, kā mēs vēlamies. Taču viņš un viņa sekotāji ir neatlaidīgi, uzbrūkot mājām un ģimenei.

Galīgais visu Baznīcas aktivitāšu mērķis ir tāds, lai vīrs un viņa sieva, un viņu bērni varētu būt laimīgi savās mājās, aizsargāti ar evaņģēlija principiem un likumiem, drošībā saistīti mūžīgās priesterības derībās.

Katram likumam, principam un spēkam, katrai mācībai, katram priekšrakstam un ordinācijai, katrai derībai, katram sprediķim un katram Vakarēdienam, katram padomam un katrai pamācībai, saistīšanām, aicinājumiem, atbrīvošanām, kalpošanai — tam visam galīgais mērķis ir atsevišķa cilvēka un ģimenes pilnveidošana, jo Tas Kungs ir teicis: „Jo lūk, šis ir Mans darbs un Mana godība — īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.”³⁰

Es sniedzu liecību par priesterības spēku, kas dots Baznīcai, lai mūs aizsargātu un vadītu. Un pateicoties tam, ka mums ir šis spēks, mums nav bailes no nākotnes. Bailes ir ticības pretstats. Mēs virzāmies uz priekšu, esot ar pārliecību, ka Tas Kungs mūs pieskatīs, sevišķi mūsu ģimenēs. Es sniedzu liecību par Viņu, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Thomas S. Monson, "Correlation Brings Blessings," *Relief Society Magazine*, 1967. g. apr., 247. lpp.
2. Skat. Soģu 7:4–8.
3. Mormona 8:30; skat. arī M&D 45:26; DžS — Mateja 1:23, 28.
4. M&D 45:26 skat. arī M&D 88:91.
5. M&D 52:14.
6. Skat. M&D 10:22–23.
7. Skat. Jāņa atkl. 12:7–9; M&D 29:36–37; 76:25–26.
8. Soģu 7:21.
9. M&D 112:30.
10. DžS — Vēsture 1:17.
11. Skat. DžS — Vēsture 1:33–34, 59.
12. Skat. Mormona Grāmatas ievads; M&D 135:3.
13. Skat. DžS — Vēsture 1:68–69.
14. M&D 13:1.
15. Skat. M&D 27:12–13.
16. M&D 107:3.
17. Skat. M&D 107:2–4, skat. arī Ebrejiem 7:1–4; Almas 13:15.
18. Skat. M&D 42:58.
19. Skat. 1. Nefija 14:14.
20. 1. Nefija 14:12.
21. Joseph Fielding Smith, *Conference Report*, 1968. g. okt., 123. lpp.
22. Skat. Boyd K. Packer, "What Every Elder Should Know — and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government," *Tambuli*, 1994. g. nov., 15.–24. lpp.
23. Skat. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 141. lpp.; DžST, 1. Mozus gr. 14:28–31.
24. Harold B. Lee, "Preparing Our Youth," *Ensign*, 1971. g. marts, 3; slīpraksts pievienots.
25. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. izd. (1939), 287. lpp.
26. M&D 1:19.
27. 1. Nefija 14:14.
28. M&D 82:10.
29. Efeziešiem 2:20–22.
30. Mozus gr. 1:39.